

K R O N I E K.

□ □ BOEKBESPREKING. □ □

MARIE METZ—KONING, *De Bannenburg*, roman, 2 dln., Amsterdam, L. J. Veen, zonder jaartal.

In het tweede deel van dezen soi-disant roman, op bl. 114 onderaan, leest men het volgende: „Ze was een en al liefde, deed al het administratiewerk, las Hedwig onbenullige romans voor, zong voor haar en vertroetelde haar, zoo de ziekte-suggestie nog verhoogend”. Dit lijkt mij een onvoorzichtig zinnetje. Men zou mevrouw Marie Metz—Koning den raad kunnen geven, of het in eventueele volgende uitgaven (want die zullen wel komen!) geheel te schrappen, of de bewijzen voor Wilna's een-en-al-liefheid met één te verminderen. Zou de schrijfster gesteld zijn op hetzelfde rhytme of volumen, dan zou zij de woorden: „las Hedwig onbenullige romans voor” kunnen vervangen b.v. door: las Hedwig het feuilleton van de krant voor. Het is die mededeeling over onbenullige romans, welke ik onvoorzichtig acht. Onze voorouders wisten het al: in het huis van een gehangene spreke men nooit van een strop — ik-voor-mij, ik weet niet hoe het anderen vergaan is, maar toen ik de bewuste mededeeling gelezen had, kon ik niet beletten dat een vraag zich in mij vormde — of liever niét vormde, want zij bleef in den vage — een vraag die ongeveer aldus te vertalen ware: „Hé! Onbenullige romans? Zou daar misschien „De Bannenburg” óók bij zijn geweest?” Een niet alleen zeer vage, vreemde, maar volstrekt absurde, misschien alleen langs occultistischen weg te verklaren vraag, ik geef het gaarne toe! Het moet een spotgeest geweest zijn, die mij haar ingegeven heeft. Daarenboven, kan men dezen nieuwen roman van de befaamde schrijfster eigenlijk wel rechtaf onbenullig noemen? Is niet veeleer

een woord van tegenovergestelden zin daarop van toepassing, kan men, althans in zeker opzicht, deze uitgave, in een tijd als de onze, niet als uiterst verstandig en weldoordacht kwalificeeren? Inderdaad, ik ben er volkomen van overtuigd, dat „de Bannenburg” nú al vele honderden lezers gevonden heeft en er nog honderden bij vinden zal, dat er dus — voor zoover dit dan in ons kleine Holland (pardon, Groot Nederland!) mogelijk is — flinke zaken mee gemaakt zullen worden, en dat de schrijfster de door haar beoogde propaganda voor hetgeen zij het occultisme noemt — d.w.z. voor tafeldans, spiritisme, z.g. „zieners”, somnambules, koffiedikvrouwjes enz. enz. — er ten volle mede bereiken zal. Voornamelijk in den Haag, die schoone wereldstad, dat politiek en geestelijk centrum, waar — gelijk ik mij meermalen heb laten vertellen — de equipages en de auto's der élite voor de huizen van dames en heeren „helderzienden” in den letterlijksten zin queue maken, zal er heel wat van te plaatscn zijn. Zeer juist gezien was het dus van de schrijfster ook den „ziener” in haar boek te doen wonen te Scheveningen. Dit liefelijke en gezonde oord, waar al wat hoog, diep, ernstig, in één woord „geestelijk” leeft, zich pleegt te vereenigen (wel te verstaan: in het seizoen!) was ook als (misschien eveneens slechts tijdelijke?) woonplaats voor een „helderziende” feitelijk aangewezen.

Daar ik-voor-mij nu evenwel koppiglijk persisteer bij mijn zeer subjectieve meening, dat „De Bannenburg” van Marie Metz—Koning, behalve dan een in zeker opzicht verstandige, ja zelfs slimme, óók — zij het van ander standpunt — een onbenullige en nietswaardige roman genoemd worden kan, dien ik hier althans wel eenige poging aan te wenden om deze meening nader toe te lichten.